

τοῦ Θεοφίλου θάνατον ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς βασιλείας Θεοδώρου ἀνεκλήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν λαβὼν τὴν ἡγουμενείαν τῶν Δαλμάτων, ἐξάγομεν ὅτι διέμεινεν ἐν Ἀφουσίᾳ ἀπὸ τοῦ 834 — 842.

Βεβαίως τότε κατὰ πρῶτον ἐν Ἀφουσίᾳ λαμβάνου-
σιν ἀρχὴν οἱ μοναχικοὶ συνοικισμοί· ἡ δὲ τοποθεσία «Ἐκκλησίτσα» μετὰ τῆς ὑπ' αὐτὴν πηγῆς ὕδα-
τος ἐπιρωννυμένη καὶ διὰ τῆς κοινολαϊτιδος πα-
ραδόσεως ὅτι καλόγηρός τις ἐκαθέζετο ποτ' ἐκεῖ, δει-
κνυσε σαφῶς τὸν τύπον, ἐν ᾧ τὸ κελλίον αὐτοῦ κα-
τεσκεύασεν ὁ Ἰλαρίων ὁ τῶν Δαλμάτων ἡγούμενος, ἀλλὰ
καὶ τῶν δύο ἐτέρων ὁσίων ἀνδρῶν ἡ διαμονὴ καὶ ἐγκα-
ταβίωσις ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ προφανῶς ἔδωκε σύστασιν
καὶ ζωὴν εἰς ἐτέρας μονάς· καὶ ἐὰν ἐπιτρέπεται μοι τὸ
τῆς εἰκασίας τολμηρὸν, ἤθελον εἰπεῖ ὅτι αὕτη ἡ τοποθε-
σία ἡ τὸ ὄνομα σήμερον «Ἅγιος Ἰωάννης» φέρου-
σα σημαίνει μονὴν παλαιὰν οὐχὶ ἀπὸ τῶν βυζαν-
τινῆς τέχνης ἐτι καὶ νῦν ὀρωμένων λειψάνων μαρτυ-
ρουμένην, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πάτρωνος ἁγίου τῆς Πελεκητῆς
ἐν Τριγλίᾳ, πολὺ δὲ πιθανῶς ὠνομάσθη κατὰ παραφθο-
ρὰν ἐκ τοῦ ὀνόματος Ἰωάννου τοῦ ἡγουμένου τῆς τῶν
Καθαρῶν μονῆς. Φρονῶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Η' αἰῶνος Ἀφου-
σία, κατοίκων ἔρημος ἀποβαίνουσα παρ' ἡμέραν, κα-
τήντησε συνεντευκτήριον μοναχῶν, καὶ μόλις ἐπὶ τῆς
ὀθωμανικῆς κυριαρχίας αὐτῆς συνωκίσθη· καὶ πάλιν
ὅμως, ἐὰν ὑποτεθῇ, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅτι ἐσώζετο
μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἡ μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου μετὰ
δύο ἢ τριῶν μοναχῶν, ἀλλὰ τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀγίου
Γεωργίου καὶ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον δεικνύται ἀκμά-
ζον ὕλικῶς, δυνάμενον νὰ συντηρήσῃ πλείονας τῶν δύο
ἢ τριῶν μοναχῶν. Τῷ 1638, καθὼς εἶδεν ἀνωτέρω ὁ
ἀναγνώστης ἀναφέρονται δύο ἱερεῖς μονάζοντες ἐν
Ἀγίῳ Γεωργίῳ, καὶ δύο μοναχοί, καὶ γίνεται «καὶ
λοιπῶν ἀδελφῶν συναθροισθέντων καὶ κοπιασάντων
αὐτῇ», ἧς πρῶτος κτίτωρ, ἦτοι μετὰ αἰῶνας ὕ-
λινους ἢ πολλοὺς ἀνοικοδομήσας, ἀναγράφεται, Συ-
μεῶν. Ἡ συνύπαρξις ἐν αὐτῇ καὶ συνάσκησις τοσούτων
μοναχῶν δηλοῖ τὸν εἰς κτήματα πλοῦτου τῆς μικρᾶς
μονῆς κυρίως, ἀλλὰ καὶ τὴν πολλὴν τῶν κατοίκων εὐ-
λάβειαν πρὸς τὸ μοναχικὸν πολίτευμα, ὑπὲρ οὗ προθύ-
μως συνεισέφερον· ἴσως δὲ καὶ κτήματά τινα εἶχεν ἄλ-
λαχοῦ τὸ μοναστήριον. Ἀλλὰ κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΖ'
ἐκατονταετηρίδος ἔφθινεν ἡ μονὴ αὕτη, ἕως οὗ παρ' ἡ-
μέραν κινδυνεύουσιν νὰ καταστῇ ἐρείπιον, ἡ κοινότης
Ἀφουσίας, εἰς ἣν ἀνῆκεν αὕτη, ἐνοριακὸν οὕσα μονα-
στήριον, παρεχώρησεν αὐτῇ τῇ 6 φεβρουαρίου 1789
εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, παρα-
δούσα τῷ πρωτοσυγκέλῳ Μελετίῳ Βατοπεδινῷ, ἐπὶ τῷ
ὄρῳ τοῦ παρέχειν εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Προικοννήσου
κατ' ἔτος ἕξ καὶ ἡμισυ φλωρία, ἦτοι γρόσια τοῦ τότε
καιροῦ δέκα καὶ ὀκτώ. καὶ ποιεῖσθαι κατὰ τὰς ἱερουρ-
γίας τὸ μνημόσονον αὐτοῦ. Τὴν πράξιν ταύτην ἐπεκύ-
ρωσαν καὶ διὰ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ γράμματος,
ὡς ἐπεκυρώθη μετ' οὐ πολὺ διὰ γράμματος ὁμοίου καὶ
ἡ τοῦ Παραδείσιου τῆς Ἀλώνης προσάρτησις εἰς τὰς
Ὠρεῖς. Ἐν τέλει τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ Ἅγιος Γεώρ-

γιος ἔδιδεν ἑτησίως εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τὰ 18 γρό-
σια, κατὰ τὸν παλαιὸν κώδικα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἐνῶ
τὸ Παραδεῖσιον, ὡς εἶδομεν, ἐχορήγει 25. Τῷ 1842
οὗτος μὲν ἔδιδε γρόσια 200, τὸ δὲ Παραδεῖσι 400 κατ'
ἔτος· καὶ ἐν τούτοις τὰ κτήματα τοῦ Παραδείσιου κατὰ
πολὺ ἐλαττοῦνται τῶν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ἀ-
φουσίας.

Κατὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν αἰῶνας οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφου-
σίας διεκρίθησαν ἐπὶ ναυτιλίᾳ, καθὼς καὶ νήσων ἐτέ-
ρων· ἐνῶ δ' ἕκαστον τῶν πέντε χωρίων τῆς Ἀλώνης
ἔδιδεν εἰς τὸν στόλον δεκατέσσαρας ναύτας, ἡ Ἀφουσία
ἐχορήγει δέκα, ἐξ οὗ συμπεραίνομεν ὅτι μικρὸν εἶχε
πληθυσμόν· ἴσως δ' ἡ σμικρότης αὕτη τοῦ πληθυσμοῦ,
μὴ δυνάμενον, νὰ χρηγῇ τοὺς χάριν τῶν μοναστηρίων
καταβαλλομένους φόρους, ἐγένετό πως ἀφορμὴ ὅπως
ἐξαλειφθῶσι μὲν ἀπὸ προσώπου γῆς τῆς Ἀφουσίας αἱ
μικραὶ καὶ βυζαντιναὶ αὐτῆς μοναί, ἐκχωρήθῃ δ' εἰς
τὴν τοῦ Βατοπεδίου μονὴν τὸ μετόχιον τοῦ Ἀγίου
Γεωργίου, οὗ τὰ κτήματα κατέχουσι περίπου τὸ τέ-
ταρτον τῆς καλλιεργησίμου γῆς ἐν Ἀφουσίᾳ, πιθανῶς
δὲ καὶ πλέον τοῦ τετάρτου.

Ἐν τούτοις ἡ τῶν κατοίκων ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ
κατάστασις, καίπερ ἐλαττομένη τῆς τῶν (χριστιανῶν
πάντων) κατοίκων Κουτάλεως, ἔστιν οὐκ ἀναξία προ-
σοχῆς. Τὰ ἔθιμα μικρὸν παραλάσσουσι τῶν τῆς Κων-
σταντινουπόλεως. Ἀπὸ τοῦ 1854, καθὼς ἔμαθον, αἱ
γυναῖκες ἀφῆκαν, κατὰ τὸ πλείστον, τὴν παλαιὰν ἐν-
δυμασίαν· τὸ φουστάνι τείνει τέλειον· νὰ ἐξολοθρεύσῃ
τὴν κυριαρχίαν τῆς βράκας, ἐκτεινομένην ἔτι καὶ νῦν
ἐφ' ὅλου τοῦ Μαμαρά καὶ τῆς νήσου Ἀλώνης. Ἡ διά-
λεκτος οὐδέμιν ὑπέστη διαφθοράν. Ἐγὼ δ' εὐχομαι νὰ
προαχθῇ ἡ ἐλευθὴ σχολὴ τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος,
τῆς σπανίως βλεπούσης ἑλληνικὰς ἐφημερίδας ἐκ Κων-
σταντινουπόλεως, οὕτω δὲ διαδοθῇ τὸ φῶς τῶν κοι-
νωφελῶν γνώσεων καὶ τῆς παιδείας, ἀγιάζον πράγ-
ματι καὶ φωτιζόν πάντα ἀφουσιανὸν ἐρχόμενον εἰς τὸν
κόσμον.

(Ἀκολουθεῖ).

Μ. ΓΕΛΕΩΝ.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ.

Θαῦμα καὶ προφῆτεια.

Ὁ θαυμασὶος Ὁριγένης περὶ τοῦ δυνατοῦ τῶν θαυ-
μάτων ἐν τῷ κατὰ Κέλσου συγγράμματι αὐτοῦ λέγει·
» Καὶ οὐκ εἰς ἀτοπωτάτην γε ἀνχώρησιν ἀναχω-
ροῦμεν λέγοντες ὅτι πᾶν δυνατόν τῷ Θεῷ· οἶδαμεν
γὰρ ἀκούειν τοῦ πᾶν οὐκ ἐπὶ τῶν ἀνυπάρχων, οὐδ'
ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων. Φαμέν δὲ καὶ ὅτι οὐ δύναται
αἰσχροὺν ὁ Θεός, ἐπεὶ ἔσται ὁ Θεός δυνάμενος μὴ εἶ-
ναι Θεός. Εἰ γὰρ αἰσχροὺν τι ὄρεξ' ὁ Θεός, οὐκ ἔστι

Θεός. Ἐπεὶ δὲ τίθησιν ὅτι καὶ τὰ παρὰ φύσιν ὁ Θεός οὐ βούλεται, διαστελλόμεθα τὸ λεγόμενον· ὅτι εἰ μὲν παρὰ φύσιν τις τὴν κακίαν λέγει καὶ ἡμεῖς λέγομεν ὅτι οὐ βούλεται τὰ παρὰ φύσιν ὁ Θεός, οὔτε τὰ ἀπὸ κακίας, οὔτε τὰ ἀλόγως γινόμενα· εἰ δὲ τὰ κατὰ λόγον Θεοῦ καὶ βούλησιν αὐτοῦ γινόμενα, ἀναγκαίως εὐθέως εἶναι μὴ παρὰ φύσιν· οὐ παρὰ φύσιν τὰ πραττόμενα ὑπὸ Θεοῦ, καὶ παρὰ φύσιν ἢ, ἢ δοκοῦντά τισι παρὰ φύσιν. Εἰ δὲ χρὴ βεβαιασμένως ὀνομάσαι, ἐροῦμεν ὅτι ὡς πρὸς τὴν κοινοτέραν νοουμένην φύσιν ἐστὶ τινα ὑπὲρ τὴν φύσιν, ἃ ποιῆσαι ἂν ποτε Θεός ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀναβιβάζων τὸν ἄνθρωπον καὶ ποιῶν αὐτὸν μεταβάλλειν ἐπὶ φύσιν κρείττονα καὶ θειότεραν· καὶ τῶν τοιοῦτον, ὅσον καὶ ὁ τηρούμενος, δι' ὧν πράττει, πράττεισιν ὅ, τι βούλεται (ιε', 23). Τὸ θαῦμα οὕτω εἶναι μὲν ὑπὲρ φύσιν, οὐχὶ δὲ παρὰ φύσιν, καθὼς τὸ μυστήριον εἶναι ὑπὲρ λόγον καὶ οὐχὶ παρὰ λόγον. Ὁ ἀθεῖσμός μόνον καὶ ὁ πανθεῖσμός τὰ διδύμα ταῦτα τέκνα τοῦ ἀγενεοῦ ἐγωῦσμοῦ προβαλόντες εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ θαύματος διὰ τὸ ἦναι συνεπείς πρὸς ἑαυτούς, ἀφοῦ τοῦ μὲν, Θεός ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτοῦ, ὁ δὲ, ζῆ ἀνευ προσωπικοῦ Θεοῦ συγγέων τὰ ἀσύγχυτα καὶ συμφύρων Θεὸν καὶ φύσιν ἢ παρὰδεχόμενος Θεὸν δεδεδεσμευμένον ὑπὸ τῶν ἀλύσεων τῶν φυσικῶν νόμων, διότι ἄλλως τὸ θαῦμα αἶρον τὸν φυσικὸν νόμον περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ ἀντίφασιν πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ καὶ ὁ φυσικὸς νόμος εἶναι ἔκφρασις τῆς θείας θελήσεως. Λεπτεπλεπτος τῇ ἀληθείᾳ λογικὴ καὶ ἀξία τῶν μαθητῶν τοῦ Σπινόζα καὶ τοῦ Στράους.

Πρὸς στιγμὴν παρὰδεχόμεθα ὅτι τὸ θαῦμα αἶρει τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ποία δὲ ἡ συνέπεια τούτου; οὐδεμία ἄλλη ἢ ὅτι αἱ κατώτεραι φυσικαὶ δυνάμεις καὶ νόμοι ἐν τῇ φύσει αἰροῦνται ὑπὸ τῶν ὑψηλοτέρων, τοῦτο δὲ καθ' ἑκάστην παρατηροῦμεν ὡς τὸ συνηθέστατον καὶ φυσικώτατον παράδειγμα. Ἡ ἐλκτικὴ λ. χ. δυνάμις τοῦ μαγνήτου αἶρει τὸν νόμον τῆς βαρύτητος, ἀφοῦ συγκρατῇ τὸν σίδηρον, ὁ ὁποῖος δυνάμει τοῦ νόμου ἐκείνου ἔπρεπε νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τὴν γῆν· ὁ νόμος τῆς βλαστήσεως ἐν τῷ φυτῷ αἶρει νόμους χημικοὺς, ὁ ψυχικὸς βίος ἐπιδρᾷ ἐξαλλοῶν φυσικοὺς νόμους, τὸ δὲ ἐλεύθερον πνεῦμα τέλος ὀρίζει καὶ μεταβάλλει ταῦτα πάντα· τοῦτο μὀρφώνει τὴν ὕλην, κατισχύει τῶν κατωτέρων κλίσεων καὶ ἐπιθυμιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι νόμον φυσικὸν τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ἐξεγείρει, διαμορφώνει καὶ καθοδηγεῖ τὸ οἰκεῖον σῶμα πρὸς ἠθικοὺς σκοποὺς καὶ πανταχοῦ ἐναποθέτει ἐν τῇ φύσει καὶ ἐκτὸς αὐτῆς τὴν σφραγίδα τῶν οἰκείων νόμων. Κατισχύσεις, ὑπαγωγή καὶ χρησιμοποίησις τῶν ταπεινοτέρων τάσεων καὶ δυνάμεων ὑπὸ τούτων νόμων τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χάριτος, τοῦτο εἶναι τὸ καταλληλότατον ὄνομα τῆς ἠθικῆς ταύτης σπουδῆς. Καὶ δὲν αἶρει μὲν τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἀλλ' ὡς ἐλεύθερον κατέχει δυνάμιν τινα κυβερνώσαν καὶ ὀρίζουσαν τὰς φυσικὰς δυνάμεις. Ἡ σχέσις αὕτη τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς τὴν φύσιν εἶναι

ἀσθενέστατον παράδειγμα τῆς σχέσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον, ὅστις ἐνεργεῖ ἐπ' αὐτὸν ἐν τῇ ἀπείρῳ δυνάμει αὐτοῦ καὶ ἐλευθερίᾳ. Ἐκεῖνο εἶναι ἐλεύθερον ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν σκοπῶν οὐχὶ δὲ μέσον καὶ ὄργανον τῶν ἐν ἐνεργειῶν του, Οὗτος ἐνεργεῖ ἀμέσως ἐπὶ τὴν φύσιν, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ ὑψίστη αἰτία τῆς οὐσίας, τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ φύσιν τοῦ δισχυρισμοῦ ὅτι τὸ θαῦμα αἶρει τοὺς φυσικοὺς νόμους δὲν εἶναι ὀρθή.

Τί εἶναι φυσικὸς νόμος;

Φυσικὸς νόμος εἶναι ἡ σταθερὰ σχέσηις ἢ ὑπάρχουσα μεταξὺ φαινομένου τινὸς καὶ τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ αἰτίας· ὁ λίθος πίπτει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ δὴ μετὰ χρόνον διπλάσιον, τριπλάσιον ἢ ταχύτητος γίνεται διπλασιαί τριπλασιαί· ὅταν ἡ χεὶρ μου κρατῇ τὸν λίθον, δὲν πίπτει. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἦρθη ὁ νόμος τῆς βαρύτητος, ἀλλ' ὅτι ἀπέναντι τοῦ νόμου τούτου μεσολαβεῖ ἄνωτέρα τις δύναμις καὶ θέλησις, ἡ ζωικὴ δύναμις τοῦ βραχίονός μου· ἄρα αὕτη ἀρθῇ, ἐπενεργεῖ πάλιν ἡ πρώτη δύναμις.

Κατὰ ταῦτα ἄρα ἡ φυσικὴ διάταξις καθόλου οὐδὰμῶς διὰ τοῦτο αἰρεται· ἄπλῶς μόνον ἐν ὀρισμένην περιπτώσει δὲν ἐνεργεῖ δυνάμεις τις, διότι μία ἄλλη ὑψηλοτέρα παρὰ τὴν ἀποτελεσματὶ μὴ ὑπάρχον ἐν ἐκείνῃ.

Καὶ τὸ θαῦμα εἶναι ἐνέργεια τῆς δημιουργικῆς τοῦ Θεοῦ θελήσεως. Ἐκ τοῦ θησαυροφυλακίου τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ ἀντλεῖ ἄνωτέρων δυνάμιν κατισχύουσαν τῶν κατωτέρων φυσικῶν δυνάμεων κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους. « Πῶς, λέγει καὶ ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, θὰ ἦτο τὸ θαῦμα παρὰ φύσιν, ἀφοῦ συμβαίνει κατὰ τὴν θεῖαν θέλησιν, αὕτη δὲ ὡς θέλησις ὑπερτάτου Δημιουργοῦ ἀποτελεῖ καὶ τὴν οὐσίαν πάσης ὑπάρξεως »; (Ἐξομολογ. 21, 8). Ἀτόπως διὰ τοῦτο δισχυρίζονται ὅτι τὸ θαῦμα εἶναι παρὰ φύσιν, καθόσον, εἰμὴ παρενέβαινεν ἄνωτέρα τις αἰτία, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο κατ' ἀνάγκην διάφορον. Ἡκιστα δὲ ρητέον ὅτι τὸ θαῦμα εἶναι ἀνατροπὴ τοῦ τῆς δημιουργίας σκοποῦ, ὡς ἐφαντάσθησαν Σπινόζας καὶ Στράους. Τούναντίον προάγει τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας· ὡς τοιοῦτον δὲ περιλαμβάνεται ἐν τῷ καθόλου σκοπῷ τοῦ κόσμου προαιωνίως. Δὲν γνωρίζομεν διὰ τοῦτο ἂν δύναται τις σπουδαίους νὰ ἐκλάβῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι λέγουσιν ὅτι « τὸ θαῦμα κατὰ τὴν Χριστιανικὴν δογματικὴν οὐ μόνον εἶναι ἔκτακτον ἐν τῇ φύσει φαινόμενον, ἀλλὰ τοιοῦτον, ὥστε ἀντιπίπτει ἀμέσως πρὸς τὰς ἐνεργείας τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ καταπαῦον αὐτὰς ἐπιδρᾷ θετικῶς διὰ τινος τοιαύτης δημιουργικῆς τοῦ Θεοῦ πράξεως, ἡ ὁποία ἐκτὸς πάσης συναφῆς πρὸς τὴν συντηρητικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν τῆς παντοδυναμίας διατελοῦσα παρίσταται οἷον αὐθαίρετός τις ».

Ὁ ἄνθρωπος καίπερ πεπερασμένος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τὴν φύσιν· ὁ δὲ Θεός ὁ ἀπειρος τὴν οὐσίαν, τὴν δυνάμιν καὶ τὴν θέλησιν θὰ ἦτο ἥττον

ἐλεύθερος καὶ δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπενεργῇ ἐπὶ τὴν φύσιν διαρκῶς ἐν τῇ ἀπειρῷ δυνάμει του; Ἀλλὰ τοιοῦτον Θεὸν ἄξιον τῆς λατρείας Ὑμῶν, Θεὸν κατώτερον τῆς οὐσίας τοῦ πεπερασμένου κόσμου, οὐ προσκυνούμεν ἡμεῖς οὐδὲ λατρεύομεν. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησε· διότι οὐδεὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος. Ἔσται λοιπὸν τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ θαῦμα· εἶναι διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τὴν ιδέαν τῆς δημιουργίας, οὔτε παρὰ φύσιν οὔτε ἐναντίον τῆς φύσεως· ὀρθότατα ἄρα λέγει καὶ τις σοφὸς ὅτι τὰ θαύματα ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι φύσις ἐν τῷ οὐρανῷ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΗΜΟΙΟ VETUS.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ὁ «Ἀνεξάρτητος» (The independent), ἡμερησίως ἐκδιδόμενη ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ, ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 5367 φύλλῳ αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Βι β λ ι - κ α ῖ ἔ ρ ε υ ν α ῖ μικρὰν ἐκθεσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Δ. Γ. Λέυον (D. G. Lyon Th. D.). Ἐκ τῆς πραγματείας ταύτης, ἀποσταλείσης ἐν καιρῷ τῷ φίλῳ κ. Δ. Μυστακίδῃ ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε συμφοιτητοῦ αὐτοῦ Dr. W. Edwards ἐν Ἀμερικῇ διατρίβοντος νῦν, καὶ

εὐμενῶς ἡμῖν πρᾶχχωρηθείσης ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα:

Ἡ ἑτησία τῷ 1894 συνέλευσις τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας συνεκροτήθη ἐν τῷ ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ Κολλεγίῳ τῆς Κολομβίας ἀπὸ τῆς 17) 29 — 19) 31 Μαρτίου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Δ. Σ. Γκίλμαν.

Τὸ σπουδαιότερον ἴσως μέρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ παμψηφεί ἀποδεκτὴ γενομένη πρότασις, δι' ἧς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων, ὅπερ τὴν 3 προσεχὺς Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.) συνέρχεται ἐν Γενεύῃ, προσεκαλεῖτο νὰ συνέλθῃ τὸ 1897 ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας.

Ἐν ἄλλοις κατὰ τὴν συνέλευσιν ταύτην ἀνεγνώσθη καὶ τηλεγράφημα τοῦ καθηγητοῦ Τ. Φ. Γράιτ, ἐπιτίμου διὰ τὴν Ἀμερικὴν γραμματεῶς τῆς τῶν Παλαιστινέων Ἑρευνῶν Ἑταιρείας, ἀγγέλλον ὅτι ἡ ὁθωμανικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε τῇ Ἑταιρείᾳ νὰ διεξαγάγῃ ἀνασκαφὰς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπὶ διετίαν. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀδείας ταύτης τοσούτῳ μείζων τυγχάνει, τοσούτῳ δὲ πλείονα ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἀναμένονται ἀποτελέσματα, ὅσα ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης πηγῆς δύναται ὁ τῆς βίβλου ἐρευνητὴς νὰ ἐλπίσῃ τοσαύτην διευκρίνησιν σκοτεινῶν σημείων, ὅσον ἐξ ἀνασκαφῶν ἐν Παλαιστίνῃ. Ὁ καθηγητὴς Γράιτ, ὅστις παρίστατο κατὰ τὰς προγενεστέρως συνεδρίας τῆς συνελεύσεως, ἐπεδείξατο φωτογραφικὴν εἰκόνα ἀναγλύφου χάρτου τῆς Παλαιστίνης, διαστάσεως 7 4 ποδ. περίπου, ἀρτίως συντελεσθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Ἀρμστρογκ διὰ τὴν ἑταιρείαν τῶν Παλαιστινέων Ἑρευνῶν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τὸ Σταυροδρόμιον εἴπερ ποτε νῦν, εἶνε κενὸν κατοίκῳ, οὐ μόνον ἐνεκα τοῦ θέρους, ὡς συμβαίνει πάντοτε, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῶν σεισμῶν, οἵτινες οὐκ ὀλίγας οἰκογενεάς ἀκούσας εἰς τὸν μαγευτικὸν Βόσπορον προέλαβαν. Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ὑπάρχει τις κίνησις, καὶ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν πρὸ τοῦ δείπνου ὑπάρχουσιν οἱ θαμνῶνες τοῦ κήπου τῶν Μνηματακίων, οἵτινες προσέρχονται καὶ ἀκροῶνται τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Lange, τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὀλίγον ὑπολειπομένης τῆς κατὰ τὸ παρελθόν, ἀγνωστον τίσιν ἐνεκα λόγους. Λειτουργοῦσι δ' ἐν Σταυροδρομίῳ δύο θεάτρα: τὸ τοῦ κήπου Μνηματακίων, ἐν ᾧ ὁ θίασος τοῦ κ. Λαμπρούνα ἐκτελεῖ διάφορα μελοδράματα μετὰ πολλῶν ἐπαναλήψεων καὶ τὸ τῆς Ὁμονοίας, ἐν ᾧ ὁ ἰταλικὸς θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φραντζίνῃ ἐκτελεῖ διάφορα μελοδραμάτια τοῦ γαλλικοῦ, ἰταλικοῦ καὶ γερμανικοῦ δραματολογίου, ἐν μέσῳ εὐροπῆς κόσμου, διότι ὁ θίασος οὗτος, ὡς καὶ ἐν τῇ Δραματικῇ ἡμῶν

Ἐπιθεωρήσει ἐν τῷ προτέρῳ φύλλῳ εἵπομεν, εἶνε κάλλιστα κατηρτισμένος καὶ ἐπιτυγχάνει καὶ διότι τέρπει πάντας.

Οὕτω τὸ Σταυροδρόμιον, μεθ' ὅλην τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτοῦ, παρουσιάζει κίνησιν, ἣν οὐδὲν τῶν ἄλλων μερῶν τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων παρουσιάζει. Ὁ Βόσπορος, ὁ ἄνω μάλιστα, καίπερ πεπληρωμένος, εἶνε ἀληθῶς μονότονος. Μόλις ἐν ταῖς τελευταῖαις ταύταις ἡμέραις παρουσιάσθη ποιά τις κίνησις ἐνεκα τῆς ἐορτῆς τοῦ κ. Ἀλαχβερότ καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων συναυλίας τῆς διοργανωθείσης ἐν τῷ Summer Palace ἐν Θεραπεύσει. Ἐκδομαί τινες γίνονται εἰς διάφορα μέρη τοῦ Βοσπόρου, εἰς τὰ ὑδαγωγεῖα, εἰς τοὺς ἀσιατικούς λόφους καὶ ἄλλα· ἄλλα ταῦτα πάντα μονοτονία διαδέχεται καὶ πολλοὶ ἀναμνησκονται τοῦ Σταυροδρομίου.

Περὶ τῶν νήσων οὐδεὶς δύναται νὰ γείνῃ λόγος, διότι αὗται πράγματι ἡρμώθησαν, ἰδίᾳ ἡ Χάλκη. Ἡ Πρίγκηπος μετὰ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις προσείλκυσε τινὰς οἰκογενεάς, ἀλλὰ ὀλιγίστας καὶ ἐν τῷ καφενείῳ τῆς ἀποβάθρας παρουσιάζεται κόσμος τις, ὅστις ἔχει τὴν ἀτυχίαν ν' ἀκούῃ παράδοξον τινα μουσικὴν, ἣν ἀποροῦμεν πῶς ἀνέχεται καὶ δὲν ἀποστέλλει εἰς κόρακας.

Ἀπὸ τοῦ μέσου δὲ τοῦ ἀρξαμένου μηνὸς φαίνεται ὅτι πολλοὶ οἰκογενεαὶ θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, ὅπερ βεβαίως